

[Arbejdsministeren]

vægelsen og LO-forbund. Det er helt tydeligt, hvad meningen med dette forslag er. Det er jo ikke Advokatrådets – vel nok groveste – eksklusivbestemmelser, som oven i købet er lovfæstede, man tænker på. Det er jo ikke centerforeningen, som hr. Arne Melchior talte om før, man tænker på. Det er jo ikke alle eneretsaftalerne mellem store olieselskaber og benzinforhandlere, man tænker på. Det er fagbevægelsens medlemmer og navnlig fagbevægelsens muligheder i yderområderne af det danske arbejdsmarked. Det er helt åbenbart, helt tydeligt og ensidigt.

Det er også ganske klart, hvad det er, man er ude på, når man foreslår indgreb over for den ene part på arbejdsmarkedet, men ikke foreslår indgreb over for den anden part. Med den anden part mener jeg arbejdsgiveren. Hvad nu, hvis arbejdsgiveren nægter at beskæftige organiserede? Hvis man vil gøre indgreb i aftalefriheden på arbejdsmarkedet, hvorfor stiller man så ikke forslag om straf for arbejdsgivere, der nægter at beskæftige organiserede arbejdere? Den arbejder, som er på en arbejdsplads, men ikke kan få lejlighed til at organisere sig, hvad med ham? Hvis man vil beskytte det enkelte menneske, må man vel også have dette med.

Vi tror ikke, at dette spørgsmål egner sig til lovgivning. Vi tror, det egner sig til regulering på arbejdsmarkedet selv mellem de modstående interesser i overensstemmelse med den tradition, der har udviklet sig.

Hvis jeg må tillade mig et enkelt konservativt synspunkt. Fordi en ting har fungeret i 80 år, er der ikke automatisk sikkerhed for, at den er dårlig. Prøv at tænke på alle de konfliktsituationer, man omtaler så ofte, og som får så megen omtale i pressen. Så snart de er løst efter den tradition, der er gældende på det danske arbejdsmarked, har man aldrig hørt om problemer på de pågældende arbejdspladser siden. Skrider man til dette afgørende brud på den arbejdsretlige tradition i Danmark, så tror jeg, man lægger op til konstant uro og ballade på det danske arbejdsmarked, hvad i hvert fald nogle af forslagsstillerne næppe kan være interesserede i.

Hr. Ninn-Hansen var meget glad for, det nu så ud til, at der var flertal for dette forslag i folketinget. Så vidt jeg har kunnet tælle stemmerne op, er der et ikke ubetydeligt mindretal, som ubetinget går ind for forslaget. Der er et andet mindretal – flertallet mi-

nus én stemme i folketinget – som af principielle grunde går direkte imod forslaget. Det vil sige, at vi står i en situation, hvor man i udvalgsarbejdet må afgøre, om man på dette grundlag med én stemmes flertal vil ændre på afgørende retsgrundsætninger på det danske arbejdsmarked. Jeg tror, at når vi har gennemført et seriøst, sagligt, åbent udvalgsarbejde, hvor regeringen medvirker med alle tænkelige oplysninger og belysninger af emnet, vil ansvarsbevidstheden trods alt sejre i folketinget. Jeg vil altså advare hr. Ninn-Hansen mod at drage den konklusion, at debatten i dag har vist, at der er et flertal for forslaget, som det foreligger nu. Det mener jeg ikke er blevet dokumenteret undervejs.

Til sidst til hr. Mølgaard. Der er vel ingen, der som hr. Mølgaard forstår altid at belære folketinget om friheden på arbejdsmarkedet. Dette forslag går imidlertid ud på at tage afgørende bestemmelser i visse overenskomsttyper ud af overenskomsterne. Hvis man først accepterer, at man ikke kan indgå aftaler om dette, hvad er så det næste? Hvad, hvis det enkelte menneske på en arbejdsplads ønsker at udføre overarbejde uden overarbejdsbetaling, fordi den pågældende synes, det er synd for arbejdsgiveren, at han skal betale overarbejdsbetaling? Skal der så også lovgives sådan, at man fastslår det enkelte menneskes ret til, til trods for at vedkommende er omfattet af en overenskomst, at underbyde sine arbejdskolleger og arbejde på en anden måde? Hele overenskomstsyste-
met på arbejdsmarkedet er jo en indskrænkning i såvel arbejdsgiveres som lønmodtageres muligheder; det er jo netop kollektive aftaler, der regulerer forholdene.

Selv om man måske kan have en umiddelbar, spontan sympati for dette forslag, tror jeg, at når man tænker det igennem i sin fulde konsekvens, må man komme til det resultat, som jeg er kommet til, at det er meget klogt af folketinget at lade denne sag hvile, at overlade den til arbejdsmarkedets parter og de spilleregler, der er gældende inden for det arbejdsretlige system.

Disse bemærkninger skal altså ikke tages som udtryk for, at vi ikke i et udvalgsarbejde medvirker til den fornødne belysning.

Hans Jørgen Jensen (S):